

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

CONTRIBUCIONS NOVAS.

Avants lo millor ministre de Hisenda era 'l que ho feya més barato; pero lo qu' es are, per lo que vaig veyent, lo millor ministre es lo que ho fa més car. Suceheix ab aixó com ab moltes botigas: venen més car y sembla que venen més bó. En vista de aquesta tendencia nova, jo vaig á presentar lo meu plan de Hisenda.

Primera contribució:

Aquesta déu posarse precisament sobre la gandularia. Los ciutadans, pertanyin á la classe que pertanyin, per cada hora qu' estigan sense fer res, estaran subjectes á la següent tarifa:

PRIMERA CLASSE.—*Ministres, directors generals, empleats de totes menas:* un ral per hora.

SEGONA CLASSE.—*Capellans, frares y monjas:* noranta céntims per hora.

TERCERA CLASSE.—*Militars y altre gent uniformada:* vuitanta céntims.

QUARTA CLASSE.—*Tothom que viu de renda:* setanta céntims.

QUINTA CLASSE.—Lo resto, pagarà 10 céntims.

Quedan exceptuats los mestres d' estudi que si no treballan, passen los seus treballs.

Tot lo que siga dormir fins á sis horas se rebaixará del cupo; lo que passi de sis horas, se carregará ab un augment d' un cinquanta per cent.

Segona contribució:

Impost sobre 'ls solters. Tots los homes que á l' edat de vinticinch anys no s' hajan despedit de la vida de fadri, entrant resoltament al gremi del Sant matrimoni, pagarán una pesseta diaria.

La cantitat qu' es recaudi 's destinará íntegrament á la lactancia, asistencia y educació de las criaturas de familias pobres.

D' entre 'ls solters no queda exceptuat ningú absolutament ni 'ls capellans, per més que justifiquin que tenen nebots y qu' engreixan majordoma.

Tercera contribució:

Impost sobre la sal. Aquesta contribució serà barateta, y anirá á càrrech exclusivament de las xicotas, no de las que 'n tenen, sino de las que no 'n tingan.

Si á pesar de no tenir sal, logran casarse, se 'ls eximirá del pago.

Quarta contribució:

Aquesta serà voluntaria y la pagarán no més que 'ls que desitjan servir á la patria gratuítament.

Candidats á regidors, á diputats provincials y á di-

putats á Còrts: en una paraula, tots aquells qu' en épocas d' eleccions llensan un miler de duros ó més pèl gustasso de resultar elegits, sent aixis que 'l càrrech que ab tant empenyo sollicitan, no 'ls ha de dar més que disgustos y mals de-cap.

Més val que 'ls diners que reparteixen entre mitja-dotzena de munyidors de vots, ingressin íntegrament en las caixas del Estat, donantse 'ls puestos á pública subasta.

Quinta contribució:

Paper sellat. No se 'n gastarà per fer poders, per fer escripturas, ni per estendre pagarés, lletres y recibos.

Lo paper sellat estarà reduhit á un sol objecte: á imprimir los periòdichs que alabin al govern. Los demés periòdichs de oposició s' imprimirán en paper de pobres.

Queda suprimida la contribució de consums.

Se prén aquesta resolució en vista de que al poble pera viure tranquil y progressar l' hi convé alimentarse molt.

La contribució de consums sobre 'ls articles de menjá y beure, queda substituïda per la contribució de consums espirituals, en la següent forma:

Considerant que Jesucrist era pobre, y que tots los objectes de or y plata que hi ha á las iglesias, son per consegüent articles de luxo, 's disposa que paguin un tant anual corresponent al seu valor.

Considerant que Jesucrist treballava de franch, y vivia de caritat, s' estableix lo pago de un tant per cent sobre tots los serveys retribuïts de l' iglesia.

Los oficis de tres capellans pagarán un duro; las missas una missa ó pesseta.

No podrá sortir cap capellá de la sagristia, sense portá 'l sello de guerra enganxat al clatell.

En las iglesias hi haurá taquilla.

Ningú podrá entrarhi sense comprar lo corresponent bitlet; que s' expendrà á préu molt módich, per exemple, dos quartos no més, á fi de que ningú dega privarse de donar expansió als seus sentiments religiosos.

Aquesta contribució donará productos incalculables, dat cas, com es de creure, que no hi ha un sol catòlich á Espanya capás, per dos quartos, de olvidar los seus debers religiosos.

Som setze milions de catòlichs que al ménos un cop cada festa aném á l' iglesia á oír missa. Entre diumenges y dias festius, calculém que las festas del any son 64, y tindrém que 's recaudarian en aquest sol y únich concepte 60.235,294 pessetas.

Y considerant que son molts los que hi van dos ó tres vegadas, y 'ls que no contents ab oír missa ván á tri-sagi, á rosari ó á la novena, aixis com establint á més de l' entrada un tant per asiento, tindrém que aques-

ta cantitat, bèn administrada, pot duplicarse, y hasta triplicarse, recullint cada any una suma fabulosa.

No es de creure que existeixi un sol catòlich que 's negués á assistir á l' iglesia, per no tenir que pagar la contribució de consums espirituals.

Aquell ditxo: «S' estima més un quarto que un sant», se deixa pèls impiós; pero 'ls impiós afortunadament son molt clars aquí á Espanya, y pèl regular no envellexen.

¿Qué 'ls sembla tot aquest sistema de contribucions? L' industria, 'l comerç, la activitat y la producció respirarian, y de segur que 'ls marmolistas agrahits m' alsarian una estàtua, y 'ls mestres de casa construïrian lo pedestal de franch.

Donchs encare 'n tinch d' altres en cartera, entre las quals s' hi conta un dret d' exportació sobre la llana. Ab motiu d' aquest impost, los pelegrins que tractan de anar á Roma, se 'n farian l' estella.

Ja ho vèu lo Sr. Camacho ¡quántas teclas hi ha encare per tocar!

P. DEL O.

LAS BODAS DE PLATA.

ARREGLO DEL FRANCÉS.

Per celebrar lo 25 aniversari del seu matrimoni, los esposos Xiringuet donan un gran tiberi als amichs. Mentres dura 'l dinar lo marit se mostra molt galant y atent ab una senyoreta que seu al seu costat.

La senyora Xiringuet sent durant tota la vetlla punxadas al cor, son los celos; pero calla y dissimula, per no fer un paper ridicul.

No espera sinó quedarse sola ab lo seu calavera de marit, per cantarli las quaranta.

Per últim, los convidats se 'n van. Un rellotje de cucut toca las onze: es l' hora d' anarse 'n á la nona, y 'ls esposos Xiringuet entran al quarto ahont fá vinticinch anys van entrar plegats per primera vegada.

Ell está molt alegre, molt animat: ella en cambi fá morros y mala cara.

Per l' un brilla 'l sol; per l' altra está núvol; pero encare no plou.

Aviat plourá.

Se fican al llit. Ja plou.

ELLA.—¡Qué 'n tens poca de conciencia! Després de lo que ha passat avuy encare serás capás de dormir...

ELL.—No veig per quina rahó tinch d' estar despert. Bè es veritat que he menjat molt calamars, y molta perdiu... ¿sábs qu' era bona la perdiu?... Pero, vaja,

que per postres m' he begut tres ó quatre copas de *chartreuse*, y aixó sempre calma 'ls nervis.

ELLA.—¿Y la Providencia? ¿No l' hi dona á vosté remordiments, després de lo que ha fet aquest vespre?

ELL.—Bé, ¿Ja 'm tracta de vosté? Ja l' hém fregida.

ELLA.—¡Ah! Bé prou que ho sé qu' es inútil que 'm lamenti; pero si lo que vaig fer vinticinch anys atras tingués remey... si pogués tornar endarrera... ¿Com havia de figurarme jo llavoras, al sortir de la parroquia, que al cap de vinticinch anys, al celebrarse l' aniversari del casament, havia de veure lo que he vist avuy... Me sembla qu' encare 'l contemplo: ab una rosa al trauc, que vosté deya que se 'm semblava á mi...

ELL.—¿Jo?...

ELLA.—Si, si, vosté: ja ho sé que no se 'n recorda de las tonterias que vá dirme aquell dia; pero jo no ho olvidaré may més. Sortiam de la iglesia: vosté ab la vista 'm devorava... y feya uns gestos.

ELL.—Si, es veritat, feya gestos porque duya 'l calsat estret y 'm dava unas fribladas!

ELLA.—Si, si l' excusa... Bèn poch que se 'n vá recordar vosté del calsat; encare 'm sembla que sento á la mèva mamá que tenia molta experiència dels homes, y que acostantse 'm á l' orella, vá dirme: «¡Quina cara que fá 'l teu marit!»

ELL.—Y qué haig de recordarme! Si t' haguesses casat dugas vegadas, creuria que m' estás confonent ab lo primer marit.

ELLA.—Y en lo dinar de boda: vosté contra la costum vá volerse seure al mèu costat, y 'm passava tots los plats, y hauria volgut que menjés perlas y diamants... De segur que tamoch se recorda del brindis que vá fer... Tot eran hermosas promesas, y tothom plorava. Encara 'm sembla que veig lo nas del mèu papà, ab una llàgrima á cada banda. ¡Pobre papà! Si hagués sapigut lo porvenir que m' esperava!... ¡Y pensar que aquest home es lo mateix que avuy havia de portarse 'm tant cobardement!... ¡Oh! No dissimuli d' aquesta manera, que tothom ha notat lo poch cas que feya de mi... Semblava un trasto vell deixat en un recò... Los convidats estavan avergonyits de contemplar un afront com aquest. Potser vosté al convidarlos ja s' ho proposava y tot.

ELL.—Pero escolta ¿no vás ser tú qui vá fer las invitacions?

ELLA.—(furiós) ¡Mentida! ¿Sostindrà vosté que jo he convidat á aquella senyoreta Emilia? Si, ja sé que lo que 'm dirá: que 'l seu germá l' ha duta sense que vosté ho sabés. Ell ho ha dit al mèu davant ¿no es veritat? Pero no 's cregui que tinga pá á l' ull, que no compregui aquestas embrollas. Tot aixó era *pan comido* entre 'ls tres. ¡Yaya un paper més lluit que ha fet aquest germá! Aquí si que pot dirse: «A tal germá tal germana». Es molt bonich aixó de ficarse en una casa sense ser convidada!...

ELL.—(ab impaciencia) Vamos á veure: ¿dormim ó no dormim?

ELLA.—Me sembla que ningú le 'n priva.

ELL.—(combantse del altre costat) Donchs, bona nit. Un moment de silenci.

ELLA.—(Tornant á la carga) Bé prou que ho sé l' objecte que 's proposa aquesta Emilia al venir aquí. Vol veure si la casa está bèn parada, per quan vosté 's casi ab ella en segonas nupcias. ¡Oh! No tindrà d' esperar molt temps, porque jo aquets tragos no 'ls puch pahir, y cada dia 'm trobo més débil y decandida, y cada senmana m' haig d' estrenye 'ls vestits. Ja l' hi faré puesto, aviat. ¡Ay senyor! Aquest vespre s' estava mirant los cuberts com si se 'ls menjés ab la vista, contemplava las mèvas inicials, y semblava talment que ab los ulls volgués esborrarlas per posarhi las sévas... Pero no hi fá res: no anirá á Roma per la penitencia: que 's casi ab vosté, ja s' ho trobará.— Miri, si vol, demá mateix me 'n vaig á las botigas porque l' hi obrin un crèdit desde luego.

ELL.—(agitantse) Pero per Déu nostre Senyor ¿vols fer lo favor de callar? Serias capás de calumniar á un sant.

ELLA.—Si, es natural: com que hi veig clar, resulta que calumnio. També devia calumniar á la cuinera ¿Se 'n recorda de la cuinera? Aquella que vá citar lo dihent que jo l' hi havia fet perdre la reputació. ¡La reputació!... Lo jutje á vosté vá condemnarlo á una indemnisació... A presiri havia de durlo. Aixís l' hi haurian ensenyat d' entrá á la cuina vint cops cada dia, ab l' excusa de buscar aygua calenta per afeitarse... ¡Com hi ha mon, no sé com té valor per mirarme la cara!

ELL.—Si no 't miro.

ELLA.—Está clar, si 's tractés de l' Emilia ja la miraria.

ELL.—Per Déu, dona, deixam dormir. Ja 't vagará demá per dirme totas aquestas tonterias.

ELLA.—Naturalment, un home honrat se defensaria; un culpable, ¿qué ha de fer? Callar per no trahirse. Nou moment de silenci.

ELLA.—(Tot de un plenat ab un arrebat de rabia). Y bé, no: no vull callar. Quan fins lo butxi deixa queixarse á la seva víctima, no sé ab quin dret preten vosté

imporsarme silenci. No sembla sinó que aquesta Emilia siga la custodia, que fins está prohibit signarla. ¿No es com tothom de carn y ossos... d' ossos sobre tot? ¡Y ab quin mimo la tractava! Vosté sab que á mi 'm agrada la petxuga del pollastre. ¿Si? Donchs per ella. Y no 'm diga pas que no ho ha fe tab intenció... ¡Y com se 'n reyal! ¡Quin descaro! ¡Oh! Tant-de-bó de Déu, que ab lo que ha menjat avuy se reventés... ¡Poca vergonya! Atrevirse á criticar lo mèu pastel d' arrós...

ELL.—Al revés, si l' ha posat als núvols.

ELLA.—¿Y qui l' hi demanava que l' alabés? ¡Ah! Cent anys que visqui 'm recordaré de la seva conductal ¡Oh! No tremoli: cent anys es un dir, porque si are mateix veyá la mèva tomba oberta, hi saltaria á péus junts per acabar de una vegada ab los mèus sufriments... Llavors vosté podria casarse ab aquesta marcolfa... si, ab aquesta marcolfa, no me 'n desdich. ¡Si sembla una dona de teatro! Es clar, com que vosté estava ocupat ab devorarla ab los ulls no ha notat com se 'n reyan, quan ella tocava 'l piano ensenyant aquells brassos d' aranya. Com que ab aquella romana, se l' hi ha declarat á las mèvas barbas.

ELL.—Ab aquella romana?

ELLA.—Si: que 's créu que no hi sentit aquells versos: «El nombre DEL que amo grabado está en mi pecho?»

ELL.—¿No véus com t' enganyas? La romana diu: «El nombre DE LA que amo». Ho has sentit malament.

ELLA.—Si, bueno, está bé: are diga 'm sorda... DEL... DEL Y DEL... Si fins quan ho cantava posava 'ls ulls en blanch... No concebeixo com hi ha donas tant descomedadas, que s' atreveixin á fer la córt á un home casat davant de vint personas. ¡Quina insolencia!

ELL.—(ab rabia) ¡Ah! ¡Aixó já es massa! Senyora, que 'm fá perdre la xaveta!

ELLA.—Millor; M' estimo més veure 'l boig, que faltant al seu deber.

ELL.—(Exasperat) Escolti: ja he tingut prou paciencia. Per última vegada ¿Vol deixarme dormir, si ó no?

ELLA.—(ab energia) ¡May! Encare que 'm fassan á bossins tinch de parlar.

(Lo Sr. Xiringuet salta del llit).

ELLA.—Y are ¿ahont vá?

ELL.—(Posantse 'ls pantalons apresuradament). Me 'n vaig á dormir á la fonda.

L' AMOR, LO MATRIMONI Y 'L DIVORCI.

Aquest es lo titol de un folleto en vers, qu' en forma de sessions de un Congrès, acaba de publicar lo mèu estimat amic y company J. Guibernau (C. Gumá.)

Lo tema, com veuran pel titol, es molt interessant.

En quan á la manera com ha sabut desarrollarlo 'l poeta satíric que ab tanta destresa maneja la rima, y que tantas probas ha donat de la seva agudesá y de la admirable facilitat ab que sab tancar los pensamientos més originals dintre dels versos, no ho havém de dir nosaltres, porque 'ls nostres elogis podrian reputarse algun tant interessants.

C. Gumá no es d' aquells escriptors desconeguts que necessiti alabansas pera donarse á coneixe. Lo que l' hi sobra son parroquians.

Per lo tant, la redacció de l' *Esquella* que no vol ni pot escatimarli la gloria ni la popularitat, se limita á felicitar-se de aquesta publicació, y del éxit favorable que ha tingut lo folleto, del qual n' es per cert bèn mereixedor.

¿Ne volen una proba?

Callém, nosaltres, y parli 'l mateix autor.

Aquí vá un fragment del folleto.

* * *
«¡Miri la naturalesa!
Miri-la per tots costats
y trobaran lo sistema
més bonich, més just, més gran.
¿Hi ha cap animal que 's casi,
fóra del home? ¿N' hi ha cap
que quan busca companyia
s' entretengui á aná á trobar
un tercer porque l' enlassi?
Y á pesar d' aixó, ¿no hi ha
felicitat, armonia,
propagació, ditxa y pau
en la classe de las bestias?
¡Ah, senyors! Bèn calculat,
sols las bestias son ditxosas,
perque, á través de tants anys,
han conservat la puresa
de las costums fraternals.
Las donas son mal formadas
desde que s' han etzibat
la pernicioso cotilla...
La moderna societá
via també sufrint mil penas
y 's va sempre deformant.
¿Per qué? Perque 'l matrimoni
es la cotilla social.
Es precis, donchs, que aixó acabi:
sols l' amor podrá fundar

(*) Fragment de la primera sessió. L' AMOR parla davant del tribunal, combatent l' idea del matrimoni.

enlassos prudents y sólits,
no pactes extravagants.
Si un home estima á una dona,
¿qué més bréu que preguntar
á n' ella si 'l vol per home,
y, si diu ¡sí!, tirá avant?
Estimantse, ¿quina falta
fa 'l llas benaventurat
que 'ls lligui, si eils dos ja 's lligan
ab un amorós lligam?
Me dirán que 'las fortunás,
las varias desigualtats
que la societá conserva,
y altres cosas aixís fan
difficil aquest sistema...
¡Difficil! Tant com probar
que set y set fan catorze.
¿Qué son 'las desigualtats?
No donguin dot á las noyas,
y aixís los que las voldrán
las voldrán sols per la cara
y pe 'l cor, y no pe 'ls rals.
Dirán també, tal vegada,
que sentse aixís, passarà
que ningú voldrá á las lletjas.
¡Y que 's fassan repicar!
També aixís la rassa humana
s' anirá perfeccionant.
A més, que hi ha al mon tants gustos!
¿No 's troba gent que menja alls,
y vitxos y séba crúa?
Igualment se trobará
qui menjará dona lletja.
¡Tot s' anirá despatxant!
Finalment, podrá objectarse 'm
que aixó donará molt camp
á que 'ls homes, quan se 'n cansin,
deixin á 'la dona en blanch.
¡Error! ¡Error lamentable!
¿Qui será 'l que deixarà
la seva prenda estimada,
si ella 's comporta com cal?
Per altra part, ¿y avuy dia?
¿No 's troban per 'quí y per 'llá
centenars de matrimonis
que viuen com gos y gat,
y que ni 's miran ni 's parlan,
com si estessin separats?
¿Per qué? Perque quan se casan
no es lo cor lo que han buscat,
sinó mes avall... la bossa.
Llavors os que s' unirán
no tindran l' or per estímulo
y 'ls xoques serán molt clars.
Mes ¿qué importa si algun dia,
per aquesta veleytat
que ja he fet notá al principi,
dos se separan? Se 'n van
cadascú per 'llá hont l' hi agradi,
y llestos. ¿Acés no val
molt més aixó que tenirlos
per forsa junts y lligats?»

Per la copia y la cabecera

J. R. R.

ESQUELLOTS.

Perdonin si per aquesta senmana prescindeixo completament de la secció titulada: «Un cop d' ull als teatros».

En quan al *cop d' ull* consti que l' hi he donat, y fins ab gemelos y tot per veureho millor; pero ni ab microscopi hauria descubert res que valgués la pena.

Per tot arréu representan obras conegudas y manos-sejadas.

Per tot arréu donan balls de máscaras.

Qui hi guanya en mitj de tot aixó es la mèva xicota, que 's diu Joana, y que no 's deixa perdre cap ball de máscaras.

Lo temps passa; y la Joana balla.

L' Ajuntament de Barcelona ha concedit entrada las ayguas del Llobregat.

Ja era hora.

Ab mótiu d' aixó es de creure que 'ls taberners podran rebaixar lo preu del ví, y 'ls apotecaris lo de las medicinas.

Continúa al Ateneo la discussió sobre 'l divorci.

Després de la memoria del secretari de la secció don Manel Maria Angelon, posant totas las cosas al seu lloch, ha parlat un tal Sr. Martí, defensant que 'l matrimoni es una institució religiosa.

Una observació:

Si es tan religió lo matrimoni, á veure ¿per qué no 's casan los capellans?

¡Oh santa comoditat de la gent d' iglesia!

«Lo matrimoni es un os, deya un rector: es molt bonich veure com los altres lo rosegan.»

Y á propósit de la santa institució.

Allá vá una comparació sobre 'l matrimoni que no 'm recorda hont l' he llegida:

«Lo matrimoni, diu, es com una fortalesa sitiada. Los que son fora voldrien entrarhi, pero 'ls que son dintre voldrien trobar la manera de sortirne.»

S' ha reunit lo Jurat que ha d' entendre en los projectes del monument a Colon.

Segons sembla s' han format tres partits. Un partit que vol abjudicar lo premi a tota costa. Un altre que del pa vol ferne varias llescas y reparar- tarias entre 'ls artistes. Y un tercer que no està per premis, ni per accessits. Y las forsas d' aquests tres partits están distribuhi- das de tal manera que no hi ha medi de decidir res, ja que sempre resulta empat.

Un amich mèu, proposava un recurs pera sortir d' apuros. —Sistema espiritista, deya. Se convoca l' ànima de Colon, se l' hi posan los projectes a la vista y ell mateix que trihi 'l que l' hi agradi més. —¡Pobre Colon! ¡Aquí 'l voldria veure! No es tant fàcil descobrir un bon projecte de monument, com des- cubrir un mon nou.

La Borsa continúa tenint bascas. Tota la parentela de bolsistas y primas están em- penyals en retornarla y no poden conseguirho. Lo paper baixa cada dia més. Las accions se paralisán. Las obligacions van sent cada cop més insoportables. Y 'ls bonos se han tornat dolents.

Tot això 's complica ab la qüestió del metàlich. Lo diner s' amaga, porque 'l diner es poruch. Jo no sé, com dimontri tenen un oïdo tant fi las caras de las doblotas de cinch duros. Encare no senten parlar de que hi haurá alguna cosa, apretan a volar com si tinguessen alas, y en un moment se fonen.

Al Banch d' Espanya, hi acut tanta gent a descam- biar billets, que ja l' hi ha sortit la famosa qua, de aquells temps en que 'ls homes tenian més confiansa en los billets de la rifa que no en los billets de banch. Y ni sisquera l' hi queda 'l recurs que tenen los matxos, los burros y 'ls caballs: aquests ab la qua 's aventan las moscas que 'ls molestan. En cambi la qua del Banch d' Espanya está formada de moscas.

Don Jozé Maria es d' aquells bisbes que no 's can- san may. Are ha publicat un edicte queixantse del gran núme- ro de botigas que 'l diumenje quedan obertas, aixís com de la gent que treballan en diumenje.

Jo ja ho veig. Las iglesias lo diumenje y dias de festa es quan se bellugan més, y com que 'ls capellans aquell dia no rossegan, resulta que 'ls botiguers que no 's pot negar que son molt bons cristians, dintre de la seva botiga imitan als representants de la religió. Apart de això, hi ha que tenir en compte, que Dèu vá imposar a l' humanitat lo deber de treballar. De manera que 'l deber del treball es sant. ¿Quina es, donchs, la manera millor, de santificar las festas, si no 'l cumpliment d' aquest deber?

Entre 'l gran número de creus concedidas á últims del més passat, n' hi ha una que ha anat a parar a un difunt. ¿Ho troban estrany? Donchs no ho es gents ni mica. En primer lloch los difunts contreuhen mérits elec- torals, dignes de recompensa eterna. En segon lloch ¿qu' es lo que vá millor sobre una sepultura? Una creu.

Lo Correo catalan dona compte de la mort de una senyora, jove catòlica, y virtuosa. Y diu aixís, literalment. Perdonin si no ho traduhei- xo, que hi ha cosas que no poden traduhirse: «Sus cristianos sentimientos y profunda piedad le habrán abierto las puertas a una vida mejor. Nosotros que la admiramos como fervorosa é intrépida peregrina en la primera romeria española que fué a Tierra Santa, no olvidaremos jamás la ternura y entusiasmo filial con que se postró a los pies de Leon XIII, quien se entretuvo bondadosamente con ella, etc.»

Si jo fos parent de la difunta, creguin que 'l redac- tor de El Correo que ha escrit aquestas ratllas, me la pagaria. No hi ha més sino dir que era jove y que 'l Papa s' entretuvo con ella. Encare que siga bondadosamente.

Han comensat las tertulias y balls en algunas casas particulars.

¿Volen un eco de una d' aquestas reunions? Era una nena hermosa y elegant, que á pesar seu no podia apartar 'ls ulls de un jove lleig com un pecat. Un altre jove conegut d' ella pren assiento al seu costat, y ella mitj tapantse la cara ab lo vano, l' hi pregunta:

—Escolti ¿coneix aquell jove? —Quin jove —Aquell tant lleig que hi ha allá al péu de la porta.

¿Qui es? —Es lo mèu germá, senyoreta. La nena 's ruborisa, vol corretjir l' error y fá una planxa, dihent. —Té molta rahó... no me 'n havia adonat... No se semblan poch vosté y ell: tenen la mateixa cara.

QUÈNTOS.

Un mestre de gramática: —Vamos á veure, Antonet: un ou ¿es masculí ó fé- meni? L' alumno: —Es molt difícil assegurarho. —¿em s' enten difícil? —Si senyor: no 's pot pas saber fins que ha nascut lo pollet.

En una presó. L' escarceller fá compareixe un prés, l' hi fá algu- nas preguntas y al punt se desmanda. —Mestre; l' hi diu l' escarceller, mirèu com parleu, porque si no... —¿Què! —De una puntada de péu vos tiro al carrer. —¡Apa macol diu lo prés.

Un escriptor merexia sempre la censura dels critichs apesar de lo cual las sevas obras tenian èxit. Al últim los seus perseguïdors van cansarse y un company l' hi deya: —Tan mateix deuen haverte donat moltas amar- guras aquestos critichs —No, al contrari, noy: ab las pedras que m' han tirat n' he arribat á fer una casa.

Parlant un dia de noys abandonats, un amich meu vá citar la frase de un pobre bordet, que havia sigut recullit en un portal: —Quan jo vaig neixe allá, la meva mare no hi era.

A casa de un taberner, hi arriba un comerciant de vins que vol fer una compra. Lo taberner y lo comerciant van á la bodega: un nen fill del primer segueix. Lo comercian comensa á fiblar bots, paladeja 'l vi y l' escup. Lo nen al notar que l' escup exclama: —Pare ja dèu coneixe que hi has tirat aygua.

D' un periódich de Paris, a propòsit del dia dels rey s. Lo fill de un israelita preguntava al seu pare si era del cas per ell posar las sabatas al balcó. —De cap manera, respon 'l pare: avuy per tú no es festa; los tres reys, no t' hi posarian res ¿qué no veus que tu ets jueu? —Oh, miri, de posarlas no hi perdria res: potsé 'ls reys s' equivocaran. com que 'l sabbat que m' ha fet las sabatas es catòlich!

Un senyor molt caritatiu, tenia la costum de anar á la Plassa Nova, passant per davant de Santa Llussia, ahont cada dia donava dos quartos á un pobre cego. Un dia que no dava diners á la butxaca, al arribar prop de la capella de Santa Llussia vá girar qua, y per guanyar la Plassa Nova, se 'n vá anar per la plassa de Sant Jaume, Llibreteria, Baixada de la Presó, Tapine- ria y Corribia. —¡Quina marrada que farém! l' hi deya 'l seu fill noy de set ó vuit anys. —Ja veurás, noy, lynch motius molt particulars per evitar que 'l cego 'm reconega.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I. Dés que un caball que manava una hu-terça me vá dar,

may més he lograt estar bo y tercera com estava. Res del hu puch manejar y cap esperansa 'm queda, porque hu-dugas més moneda que no peso per curar. Y 'ls metjes veventme 'l mal me diuhen, y aixó m' apura: —Es aixó una macadura que de curar es total.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II. Una hu-tres ahir vaig rebre de la Tot de ca 'n Ricart. Dos aquesta contenia nó t' ho vull manifestar.

S B DE M. DE A.

SINONIMIA.

Home molt tot es en Cot que 'm clavá una tot al péu y are fins sembla que 's créu qu' está llest dihent qu' es tot.

XICH SOPA.

CUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, hori- zontal y diagonalment dongan un total de 17.

PAGESET.

CONVERSA.

—Antonet, ja sabs que 'm caso? —Noy, no ho sabía. —Y may dirias ab quí? —Tú dirás. —Ah... mira: endavinau qu' entre tots dos ho havém dit.

C. R. F.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5.—Vila catalana.
- 1 4 3 2.—Apellido.
- 1 4 5.—Moneda.
- 4 5.—Aliment.

SIMPÁTICA LOLA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal: Una lletra. Segona: Un tros de carn. Tercera: Un animal. Quarta: entre 'ls fra- res. Quinta: Una lletra,

RATA D' ESCRIPTORI.

VOT
TTTTTT
TTT
T
NO TC
rèdit

JOAN GARCÍA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª—Cor-res-pon.
- 2. IDEM. 2.ª—Va-len-ti-na.
- 3. SINONIMIA.—Obras.
- 4. MUDANSA.—Aixa-Faixa-Caixa-Baixa.
- 5. CONVERSA.—Italia.
- 6. TERS DE PARAULAS.—A LL S
LL E O
S O L
- 7. TRENÇA-CAPS.—Tarrasa.
- 8. GEROGLÍFICH.—Ruhí sta qui per ruhí 's tè.

L' AMOR, LO MATRIMONI Y 'L DIVORCI

(QUATRE SESSIONS D' UN CONGRÉS)

CAPRITXO AGRE-DOLS, EN VERS, PER C. GUMÁ.

Un tomet en quart de 32 planas, 2 rals. Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés principals de Barcelona.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 31 y 33.

PENAS DEL CONTRIBUYENT.

Mirin si es alta la tarifa, que ni aixis pot arribarhi.

Avants per fer por a las criaturas deyan que venia 'l papu. Are dirán: Mira que vé en Camacho!

Com que demá 'm cau la contribució vinch á empenyar la dona, las criaturas y 'l gòs.

—Sr. Camacho, si fés lo favor de rebaixarnos la...
—Mirin, are per are paguin y després recorrin.

—Municipal, fassa 'l favor de durme á la presó, que aixis al menos podré menjar.
—Y quin delito ha comés.
—Hi dit mal del govern.